

Mag ik je nummer even?

Van Sophie Kinsella:

Shopaholic!
Shopaholic! in alle staten
Shopaholic! zegt ja
Hou je mond!
Shopalicious!
Aanpakken!
Shopaholic & Baby
Ken je me nog?
Wat spook jij uit?

Als Madeleine Wickham:

Dubbel feest!
Zoete tranen
De cocktailclub
Het zwemfeestje
De vraagprijs

Sophie Kinsella

Mag ik je nummer even?

the house of books

Voor Rex

Eerste druk, januari 2012
Derde druk, februari 2013

Oorspronkelijke titel
I've got your number
Uitgave

Bantam Press, an imprint of Transworld Publishers, Londen
Copyright © 2012 by Sophie Kinsella
Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling
Mariëtte van Gelder
Omslagontwerp
marliesvisser.nl
Omslagillustratie
Getty Images
Opmaak binnenwerk
ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3933 8
ISBN 978 90 443 3461 6 (e-book)
D/2013/8899/23
NUR 302

www.thehouseofbooks.com
www.sophiekinsella.com

All rights reserved.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Perspectief. Ik moet dit in het juiste perspectief zien. Het is geen aardbeving, kernramp of een om zich heen schietende psychopaat, toch? Dit scoort niet immens hoog op de rampenschaal. Echt niet. Ik vermoed dat ik op een dag lachend zal terugkijken op dit moment en zal denken: haha, wat onnozel van me om me zo druk te maken...

Ophouden, Poppy. Hou jezelf maar niet voor de gek. Ik lach niet – ik voel me zelfs misselijk. Ik loop blindelings door de balzaal van het hotel, met bonzend hart, tevergeefs naar het motiefje op de blauwe vloerbedekking kijkend, achter vergulde stoelen, onder weggegooide papieren servetten, op plekken waar hij met geen mogelijkheid kan zijn.

Ik ben hem kwijt. Het enige op aarde wat ik niet kwijt mocht raken. Mijn verlovingsring.

Zeggen dat dit een bijzondere ring is, zou zacht uitgedrukt zijn. Hij is al drie generaties in de familie Tavish. Het is een verbijsterend mooie smaragd met twee diamanten en Magnus moest hem uit een speciale bankkluis halen voordat hij me ten huwelijk vroeg. Ik heb hem drie maanden lang elke dag veilig gedragen, hem elke avond braaf op een speciaal porseleinen schoteltje gelegd, elke dertig seconden gevoeld of hij nog om mijn vinger zat... En nu, net op de dag dat zijn ouders terugkomen uit Amerika, ben ik hem kwijt. Uitgerekend vandaag.

Professor Antony Tavish en professor Wanda Brook Tavish zitten op dit moment in het vliegtuig naar huis na een halfjaar academisch verlof in Chicago. Ik zie ze voor me, geroosterde pinda's

etend en wetenschappelijke artikelen lezend op hun blauwe en roze e-readers. Ik weet werkelijk niet wie van de twee angstaanjager is.

Hij. Hij is zo sarcastisch.

Nee, zij. Met al die krullen en de hele tijd haar vragen over je kijk op het feminisme.

Oké, ze zijn allebei doodeng. En ze landen over ongeveer een uur en natuurlijk willen ze de ring zien...

Nee. Niet hyperventileren, Poppy. Positief blijven. Ik moet dit gewoon vanuit een andere hoek bekijken. Zoals... wat zou Poirot doen? Poirot zou niet panisch rondfladderen. Hij zou kalm blijven en zijn grijze celletjes gebruiken en zich een cruciaal detail herinneren dat tot de oplossing leidt.

Ik knijp mijn ogen stijf dicht. Kom op, grijze celletjes. Doe je best.

Ik weet alleen niet of Poirot drie glazen roze champagne en een mojito had gedronken toen hij de moord in de Oriënt-Express oploste.

'Mevrouw?' Een schoonmaakster met grijs haar probeert met een stofzuiger langs me te komen en ik kijk haar ontzet aan. Zijn ze de balzaal nu al aan het schoonmaken? Stel dat ze de ring opzuigen?

'Neem me niet kwalijk.' Ik pak haar blauwe nylon schouder. 'Kunt u me nog vijf minuten zoektijd geven voordat u begint te stofzuigen?'

'Nog steeds op zoek naar je ring?' Ze schudt sceptisch haar hoofd en veert dan op. 'Hij ligt vast veilig thuis. Daar ligt hij waarschijnlijk de hele tijd al!'

'Wie weet.' Ik dwing mezelf beleefd te knikken, al zou ik het liefst gillen: 'Zó stom ben ik nou ook weer niet!'

Ik zie aan de overkant van de balzaal een andere schoonmaakster die cakekruimels en verfrommelde papieren servetten in een plastic vuilniszak veegt. Ze let totaal niet op. Heeft ze niet naar me geluisterd?

'Pardon!' roep ik met schrille stem terwijl ik naar haar toe ren. 'U kijkt toch wel uit naar mijn ring, hoop ik?'

‘Ik heb nog niets gezien, liefje.’ De vrouw veegt zonder te kijken nog een lading troep van de tafel in de vuilniszak.

‘Voorzichtig!’ Ik grijp de servetten, trek ze weer uit de zak en betast ze allemaal op zoek naar een harde bult, zonder me er iets van aan te trekken dat mijn handen vol slagroom en glazuur komen te zitten.

‘Schat, ik probeer de boel op te ruimen.’ De schoonmaakster trekt de servetten uit mijn handen. ‘Kijk nou wat een troep je maakt!’

‘Ik weet het, ik weet het. Sorry.’ Ik duik op de cakepapiertjes die ik op de vloer heb laten vallen. ‘Maar u begrijpt het niet. Als ik die ring niet vind, ben ik er geweest.’

Ik wil de vuilniszak pakken en de inhoud als een technisch onderzoeker met een pincet uit elkaar plukken. Ik wil de hele balzaal afzetten met politielint en tot plaats delict verklaren. Die ring moet hier zijn, dat móét gewoon.

Tenzij iemand anders hem nog heeft. Dat is de laatste strohalm waaraan ik me vastklamp. Een van mijn vriendinnen heeft op de een of andere manier niet gemerkt dat ze hem nog om haar vinger had. Misschien is hij in een handtas gegleden... of in een zak gevallen... of in een truitje blijven haken... De mogelijkheden in mijn hoofd worden steeds vergezochter, maar ik kan ze niet laten varen.

‘Hebt u al op de toiletten gekeken?’ De vrouw probeert zich langs me heen te wurmen.

Natuurlijk heb ik al op de toiletten gekeken. Ik heb alle hokjes op handen en knieën geïnspecteerd. En toen alle wastafels. Twee keer. En toen heb ik geprobeerd de conciërge over te halen de boel af te sluiten en alle leidingen van de wastafels te controleren, maar dat weigerde hij. Hij zei dat het een ander geval zou zijn als ik zeker wist dat ik mijn ring daar was kwijtgeraakt, en dat hij ervan overtuigd was dat de politie het met hem eens zou zijn, en wilde ik alstublieft opzij gaan, want er stonden mensen achter me te wachten?

Politie. Bah. Ik had gedacht dat ze zodra ik had gebeld met gie-

rende banden zouden komen aanscheuren in hun surveillance-wagens, in plaats van me te vertellen dat ik maar naar het bureau moest komen om aangifte van vermissing te doen. Ik heb geen tijd om aangifte te doen! Ik moet mijn ring zoeken!

Ik ren terug naar de ronde tafel waaraan we vanmiddag hebben gezeten, kruip eronder en betast de vloerbedekking. Hoe heb ik dit kunnen laten gebeuren? Hoe heb ik zo stom kunnen zijn?

Mijn oude schoolvriendin Natasha was op het idee gekomen kaartjes voor de Marie Curie Champagne Tea te kopen. Ze kon niet naar mijn officiële vrijgezellenfeest in het wellnesscentrum komen, dus dit was een soort alternatief. We zaten met zijn achten om de tafel, en we zaten allemaal vrolijk champagne te kloppen en ons vol cakejes te proppen, en vlak voordat de loterij begon, zei iemand: 'Kom op, Poppy, geef me je ring eens.'

Ik weet niet eens meer wie het was. Annalise, misschien? Ik heb met Annalise gestudeerd en tegenwoordig werken we allebei bij First Fit Physio, samen met Ruby, die ook op onze opleiding zat. Ruby was ook bij de *tea*, maar ik geloof niet dat ze de ring heeft gepast. Of toch?

Ongelooflijk, hoe slecht ik hierin ben. Hoe kan ik voor Poirot spelen als ik de simpelste dingen niet meer weet? Eerlijk gezegd wilde iedereen de ring passen: Natasha en Clare en Janet (oude schoolvriendinnen uit Taunton) en Lucinda (mijn weddingplanner, die een vriendin is geworden) en haar assistente Clemency, en Ruby en Annalise (niet alleen studievriendinnen en collega's, maar ook mijn twee hartsvriendinnen. Zij worden ook mijn bruidsvriendinnen).

Ik geef het toe: ik koester me in al die bewondering. Ik kan nog steeds niet geloven dat ik zoiets voornaams en moois heb. In feite kan ik het allemáál nog steeds niet geloven. Ik ben verloofd! Ik, Poppy Wyatt. Met een lange, knappe universitair docent die een boek heeft geschreven en zelfs op tv is geweest. Nog maar een halfjaar geleden was mijn liefdesleven een ramp. Ik stond al een jaar zo goed als droog en had me net met tegenzin voorgenomen die gast van de datingsite met zijn slechte adem een herkansing te

geven... En nu ga ik over tien dagen al trouwen! Elke ochtend als ik wakker word, kijk ik naar Magnus' gladde, met sproeten bedekte, slapende rug en dan denk ik: mijn verloofde, dr. Magnus Tavish, docent aan King's College in Londen¹, en dan voel ik een vleugje ongelooft. En dan draai ik me om en kijk naar de ring, die duur licht te glimmen op mijn nachtkastje, en voel weer een vleugje ongelooft.

Wat zal Magnus zeggen?

Mijn maag verkrampst en ik slik iets weg. Nee. Niet aan denken. Kom op, grijze celletjes. Doorwerken.

Ik herinner me dat Clare de ring lang om had. Ze wilde hem eigenlijk niet afdoen. Toen begon Natasha eraan te trekken en 'nu ik, nu ik!' te roepen. En ik herinner me dat ik 'voorzichtig!' riep.

Ik bedoel, ik heb me niet onverantwoordelijk gedragen. Ik heb goed op de ring gelet toen hij de tafel rondging.

Maar toen moest ik mijn aandacht verdelen, want ze begonnen de winnende lotnummers af te roepen en de prijzen waren fantastisch. Een week in een Italiaanse villa, een knipbeurt bij een topsalon, een cadeaubon van Harvey Nichols... De balzaal gonsde van de mensen die hun loten paktten en de nummers die vanaf het podium werden afgeroepen en de vrouwen die opsprongen en 'ik!' riepen.

En dát is het moment waarop ik de fout in ben gegaan. Dat is het maagverkrampende 'had ik maar'-moment. Als ik de tijd terug

1. Zijn specialisme is cultureel symbolisme. Na ons tweede afspraakje heb ik zijn boek, *De filosofie van het symbolisme*, pijlsnel doorgenomen en geprobeerd net te doen alsof ik het een eeuwigheid geleden had gelezen, toevallig voor mijn plezier (wat hij, eerlijk is eerlijk, geen moment geloofde). Maar goed, waar het om gaat is dat ik het heb gelezen. En waar ik vooral zo van onder de indruk was, waren al die voetnoten. Ik ben er echt door gegrepen. Zijn ze niet handig? Je plakt ze er gewoon tussen als je daar zin in hebt en je lijkt op slag slim.

Magnus zegt dat voetnoten bedoeld zijn voor dingen die niet je belangrijkste thema zijn, maar die toch een zeker belang voor je hebben. Dus. Dit is mijn voetnoot over voetnoten.

kon draaien, zou ik op dat moment naar mezelf toe lopen en streng zeggen: 'Poppy, prioriteiten stellen.'

Maar je hebt het niet door, hè? Het moment komt en je begaat een fatale vergissing, en dan is het voorbij en is je kans om er iets aan te doen verkeken.

Wat er dus gebeurde, was dat Clare kaartjes voor Wimbledon won met de loterij. Ik ben dol op Clare, maar ze is altijd al een beetje sloom geweest. Ze stond niet op en ze riep niet zo hard ze kon: 'Ik! Joehoe!' Nee, ze stak alleen haar hand een stukje op. Zelfs wij, haar tafelgenoten, hadden niet door dat ze had gewonnen.

Net toen het me begon te dagen dat Clare een lot opstak, zei de presentator op het podium: 'Als er geen winnaar is, moeten we nog maar eens trekken...'

'Roep dan!' Ik porde Clare en zwaaide woest met mijn eigen hand. 'Hier! De winnaar zit hier!'

'En het nieuwe nummer is... 4-4-0-3.'

Tot mijn verbijstering begon een meisje met donker haar aan de andere kant van de zaal te juichen en met haar lot te zwaaien.

'Ze heeft niet gewonnen!' riep ik verontwaardigd uit. 'Jij hebt gewonnen.'

'Het maakt niet uit.' Clare maakte zich klein.

'Natuurlijk maakt het wel uit!' riep ik ontstemd, en iedereen aan onze tafel schoot in de lach.

'Zet 'm op, Poppy!' riep Natasha. 'Kom op, Ridster op het witte paard! Los het op!'

'Toe dan, Riddie!'

Dit is een oude grap, die op school is begonnen. Alleen vanwege dat ene incidentje op school, toen ik een petitie opstelde om de hamsters te redden, begon iedereen me de Ridster op het witte paard te noemen. Of Riddie, kortweg. Mijn zogenaamde lijfspreuk schijnt te zijn: 'Natuurlijk maakt het wel uit!'²

Maar goed. Laat ik volstaan met te zeggen dat ik binnen twee

2. Wat ik toevallig nooit zeg. Zoals Humphrey Bogart ook nooit '*Play it again, Sam*' heeft gezegd. Het is een broodje aap.

minuten naast het donkerharige meisje op het podium tegen de presentator stond te betogen dat het lot van mijn vriendin geldiger was dan het hare.

Ik weet nu dat ik de tafel nooit had mogen verlaten. Ik had de ring geen seconde uit het oog mogen verliezen. Ik zie nu wel in hoe stom dat was. Maar mag ik ter verdediging aanvoeren dat ik toch niet kon weten dat het brandalarm zou afgaan?

Het was onwezenlijk. Het ene moment zat iedereen gezellig bij een tea met champagne, het andere loeide er een sirene en sprintte iedereen naar de uitgangen. Ik zag Annalise, Ruby en de anderen hun tassen pakken en naar de achterkant van de zaal rennen. Er kwam een man in een pak het podium op die mij, het donkerharige meisje en de presentator naar een zijdeur dreef en weigerde ons de andere kant op te laten lopen. 'Uw veiligheid staat bij ons voorop,' zei hij telkens.³

Zelfs toen maakte ik me nog niet echt zorgen. Ik dacht niet dat de ring wég was. Ik nam aan dat een van mijn vriendinnen hem veilig bewaarde, dat ik iedereen buiten zou zien en dat ik hem dan terug zou krijgen.

Buiten was het natuurlijk een chaos. Afgezien van onze tea was er ook een groot bedrijvencongres in ons hotel en de deelnemers stroomden door alle uitgangen de straat op, hotelpersoneel probeerde mededelingen te doen door luidsprekers, er toeterden auto's en het kostte me een eeuwigheid om Natasha en Clare in het gewoel te vinden.

'Hebben jullie mijn ring?' was het eerste wat ik zei. Ik probeerde niet verwijtend te klinken. 'Wie heeft 'm?'

Ze keken me allebei niet-begrijpend aan.

'Kweenie.' Natasha haalde haar schouders op. 'Had Annalise hem niet?'

Toen stortte ik me dus in de menigte op zoek naar Annalise, maar die had hem niet; ze dacht dat Clare hem had. En Clare dacht

3. Natuurlijk stond het hotel niet in brand. Er was kortsluiting in het alarmstelsel opgetreden. Daar kwam ik later achter, niet dat het een troost was.

dat Clemency hem had. En Clemency dacht dat Ruby hem had gehad, maar was ze niet al weg?

Het rare van paniek is dat het je besluit. Het ene moment ben je nog redelijk kalm en zeg je tegen jezelf: stel je niet aan. Natuurlijk is die ring niet weg. Het volgende moment wordt er omgeroepen dat alle evenementen wegens onvoorziene omstandigheden zijn afgelast en krijg je een geschenktasje in je hand geduwd. En al je vriendinnen zijn al op weg naar de metro. En je vinger is nog bloot. En een stemmetje in je hoofd snerpt: 'O, mijn god! Ik wist het wel! Niemand zou mij ooit een antieke ring mogen toevertrouwen! Grandioze vergissing! Grandioze vergissing!'

En dan zit je een halfuur later onder een tafel een vies hoteltapijt af te tasten en wanhopig om een wonder te bidden (ook al heeft de vader van je verloofde een bestseller geschreven over dat wonderen niet bestaan en dat het allemaal bijgeloof is en dat zelfs 'o, mijn god' zeggen al een teken is van een zwakke geest).⁴

Opeens zie ik dat het schermpje van mijn telefoon knippert, en ik pak hem met bevende vingers. Ik heb drie berichten, en ik scroll er hoopvol langs.

Al gevonden? Annalise xx

Sorry, schat, niet gezien. Wees maar niet bang, ik zal niets tegen Magnus zeggen. C xxx

Hé, pop! God, wat erg, je ring kwijt! Ik dacht dat ik hem nog...

Ik kijk vol spanning naar het scherm. Clare dacht dat ze hem nog had gezien? Waar dan?

4. Heeft Poirot ooit: 'O, mijn god' gezegd? Vast wel. Of anders '*sacre bleu!*' wat op hetzelfde neerkomt. En weerlegt dat Antony's theorie niet, aangezien Poirots grijze cellen duidelijk sterker zijn dan die van wie ook? Ik zou Antony er nog eens op kunnen wijzen. Als ik me dapper voel (wat, als ik de ring echt kwijt ben natuurlijk, nooit meer zal gebeuren).

Ik kruip onder de tafel uit en zwaai met mijn telefoon, maar de rest van het bericht weigert pertinent door te komen. De ontvangst hier is waardeloos. Hoe kunnen ze dit een vijfsterrenhotel noemen? Ik moet naar buiten.

'Hallo!' Ik loop naar de grijsharige schoonmaakster en probeer boven het geloei van de stofzuiger uit te komen. 'Ik wip even naar buiten om een sms'je te lezen, maar áls u de ring vindt, belt u me maar, ik zal u mijn nummer geven, ik ben vlakbij...'

'Goed hoor, kind,' zegt de schoonmaakster geduldig.

Ik ren door de lobby, groepjes congresgangers ontwijkend, en bij de receptie minder ik vaart.

'Hebt u al...'

'Er is nog geen ring afgegeven, mevrouw.'

De lucht buiten is zoel, met een vleugje zomer, al is het pas eind april. Ik hoop dat het over tien dagen nog zo zacht is, want ik heb een trouwjurk met een blote rug en ik reken op een zonnige dag.

Het hotel heeft een bordes met lage treden en ik loop op en neer, wuivend met mijn telefoon in een vergeefse poging ontvangst te krijgen. Uiteindelijk loop ik maar naar de stoep, waar ik woest met mijn toestel zwaai en het boven mijn hoofd hou, en ten slotte leun ik opzij, de stille straat in Knightsbridge in, met mijn telefoon tussen mijn uitgestrekte vingers.

Kom op, telefoon, spreek ik het toestel in gedachten toe. Je kunt het. Doe het voor Poppy. Haal dat bericht op. Er moet toch ergens ontvangst zijn... Je kunt het...

'Aaaaaaaah!' Ik hoor mijn eigen geschrokken gil voordat ik beseft wat er gebeurt. Ik voel een pijnscheut in mijn schouder. Mijn vingers voelen geschamd. Iemand fietst snel de straat uit. Ik zie nog net een versleten, grijze hoody en een strakke, zwarte spijkerbroek voordat de fiets de hoek omslaat.

Mijn hand is leeg. Wat zullen we nou...

Ik kijk sprakeloos naar mijn hand. Weg. Die gast heeft mijn telefoon gejat. Hij heeft hem gejat, verdomme.

Mijn telefoon is mijn leven. Ik kan niet zonder. Het is een vitaal orgaan.

‘Mevrouw, gaat het?’ De portier haast zich het bordes af. ‘Is er iets gebeurd? Hebt u zich bezeerd?’

‘Ik... ik ben beroofd,’ weet ik op de een of andere manier te hakelen. ‘Mijn telefoon is gejat.’

De portier klakt meelevend met zijn tong. ‘Rotzakken zijn het. Je moet zo voorzichtig zijn in deze buurt...’

Ik luister niet. Ik begin over mijn hele lijf te beven. Ik heb me nog nooit zo hulpeloos en paniekerig gevoeld. Wat moet ik zonder mijn telefoon? Hoe moet ik functioneren? Mijn hand tast telkens automatisch naar het vaste plekje van mijn telefoon in mijn zak. Alles in mij wil iemand sms’en: *O, mijn god, mijn telefoon is weg!* Maar *hoe krijg ik dat voor elkaar zonder telefoon?*

Mijn telefoon is mijn mensen. Mijn vrienden. Mijn familie. Mijn werk. Mijn wereld. Mijn alles. Het voelt alsof iemand mijn hart-longmachine heeft afgepakt.

‘Zal ik de politie bellen, mevrouw?’ De portier kijkt me bezorgd aan.

Ik ben te verbijsterd om iets terug te zeggen. Ik word verteerd door een plotseling, nog verschrikkelijker besef. De ring. Ik heb iedereen mijn mobiele nummer gegeven: de schoonmakers, het garderobepersoneel, de mensen van hotel Berrow, iedereen. Stel dat iemand hem vindt? Stel dat iemand mijn ring heeft en me nú probeert te bellen, maar geen gehoor krijgt omdat die hoody mijn simmetje al in de rivier heeft gegooid?

O, god.⁵ Ik moet de conciërge spreken. Ik zal hem mijn vaste nummer geven...

Nee. Stom plan. Als iemand iets inspreekt, zou Magnus het kunnen horen.⁶

Oké, dus... dus... Ik geef mijn nummer van mijn werk. Ja.

Alleen is er vandaag niemand op mijn werk. Ik kan daar geen uren gaan zitten voor het geval dát.

5. Zwakke geest.

6. Ik mag mezelf toch minstens de kans geven dat ik m’n ring veilig terugkrijg zonder dat hij het ooit te weten komt, niet dan?

Ik begin nu echt te flippen. De hele boel stort in.

Ik ren de lobby weer in en om het nog erger te maken, heeft de conciërge het ook nog eens druk. Zijn balie is omsingeld door congresgangers die over restaurantreserveringen praten. Ik probeer zijn blik te vangen in de hoop dat hij me voor zal laten gaan, maar hij negeert me welbewust, wat een beetje steekt. Ik weet dat ik vanmiddag al veel beslag op zijn tijd heb gelegd, maar hij beseft toch wel wat een vreselijke crisis dit is?

‘Mevrouw.’ De portier, die achter me aan naar binnen is gelopen, heeft zorgenrimpels in zijn voorhoofd. ‘Kunnen we u iets geven voor de shock? Arnold!’ roept hij naar een ober. ‘Een cognac voor de dame, graag, van het huis. En als u naar de conciërge gaat, kan hij u helpen met de politie. Wilt u niet even zitten?’

‘Nee, dank u.’ Dan krijg ik een inval. ‘Misschien moet ik mijn eigen nummer bellen! De dief! Ik kan hem vragen terug te komen, hem een beloning aanbieden... Wat vindt u? Mag ik uw telefoon even lenen?’

Ik steek mijn hand uit en de portier deinst achteruit.

‘Mevrouw, dat lijkt me een roekeloze actie,’ zegt hij streng. ‘En ik weet zeker dat de politie ook zal zeggen dat u dat niet moet doen. Ik denk dat u in shock bent. Ga zitten, alstublieft, en probeer te kalmeren.’

Hm. Misschien heeft hij gelijk. Ik sta niet te springen om een afspraak te maken met een crimineel in een hoody, maar ik kan ook niet rustig gaan zitten; daar ben ik veel te hyper voor. Om mijn zenuwen in bedwang te krijgen begin ik te ijsberen, met tikkende hakken over de marmeren vloer. Langs de gigantische ficus in zijn pot... langs de leestafel... langs een grote, glimmende afvalbak... terug naar de ficus. Het is een troostondje en ik kan de hele tijd strak naar de conciërge blijven kijken tot hij tijd voor me heeft.

In de lobby wemelt het van de zakentypes van het congres. Achter de glazen deuren zie ik de portier, die weer op het bordes staat en druk taxi's aanhoudt en fooien incasseert. Een gedrongen Japanner in een blauw pak die vlak bij me staat met een paar Europees ogende zakenmannen, slaakt luide, woeste kreten in het

Japans en gebaart om zich heen. Zijn congrespas hangt aan een rood koord om zijn nek. Hij is zo klein en de andere mannen zien er zo zenuwachtig uit dat ik bijna in de lach schiet.

De cognac wordt me op een dienblaadje gebracht, ik blijf even staan om het glas in één teug achterover te slaan en dan begin ik weer aan mijn rondje.

Ficus... leestafel... afvalbak... ficus... leestafel... afvalbak...

Nu ik een beetje gekalmeerd ben, voel ik moordlustige gedachten opkomen. Beseft die hoody wel dat hij mijn leven ruïneert? Beseft hij wel hoe onmisbaar een telefoon is? Het is het ergste wat je van iemand kunt stelen. Het allerergste.

En zo'n fantastische telefoon was het niet eens. Hij was best oud. Ik wens hoody dus veel succes als hij een 'B' wil tikken of wil internetten. Ik hoop dat het hem niet lukt. Dan krijgt hij wel spijt.

Ficus... leestafel... afvalbak... ficus... leestafel... afvalbak...

En hij heeft mijn schouder ook nog eens bezeerd. Klootzak. Misschien kan ik miljoenen smartengeld van hem eisen. Als ze hem ooit te pakken krijgen, wat er niet in zit.

Ficus... leestafel... afvalbak...

Afvalbak.

Wacht.

Wat is dat?

Ik blijf stokstijf staan, kijk in de afvalbak en vraag me af of iemand een geintje met me uithaalt, of dat ik hallucineer.

Daar ligt een telefoon.

Zomaar in de afvalbak. Een mobiele telefoon.

2

Ik knipper een paar keer met mijn ogen en kijk nog eens... Maar hij ligt er nog steeds, half verborgen onder wat afgedankte congresprogramma's en een beker van Starbucks. Wat doet een telefoon in een afvalbak?

Ik kijk om me heen om te zien of er iemand naar me kijkt, steek behoedzaam mijn hand in de afvalbak en pak de telefoon. Er zitten wat druppels koffie op, maar verder lijkt hij in orde. Het is nog een goede ook. Een smartphone. Nieuw.

Ik draai me voorzichtig om en kijk naar de drukte in de lobby. Geen mens besteedt ook maar een beetje aandacht aan me. Er komt niemand naar me toe gerend die uitroept: 'Dáár is mijn telefoon!' En ik loop hier al een minuut of tien. Degene die die telefoon heeft weggegooid, moet dat al een tijdje geleden hebben gedaan.

Achter op de telefoon zit een sticker met in kleine lettertjes de tekst WHITE GLOBE CONSULTING GROUP en een nummer. Heeft iemand hem gewoon weggegooid? Is hij stuk? Ik zet hem aan en het scherm licht op. Volgens mij doet-ie het prima.

Een stemmetje in mijn hoofd zegt dat ik hem moet afgeven. Dat ik ermee naar de balie moet lopen en zeggen: 'Pardon? Ik denk dat iemand deze telefoon heeft verloren.' Dat zou ik moeten doen. Nu meteen naar de balie lopen, zoals iedere verantwoordelijke, fatsoenlijke burger zou doen...

Mijn voeten komen niet in beweging. Mijn hand omklemt de telefoon beschermend. Ik heb namelijk een telefoon nodig. Ik wil wedden dat die White Globe Consulting Group, wat dat ook is,

miljoenen telefoons heeft. En ik heb hem toch niet op de vloer of in de garderobe gevonden? Hij lag in een afvalbak. In afvalbakken zit rotzooi. Die iedereen mag hebben. Die is afgedankt. Zo zijn de regels.

Ik kijk nog eens in de afvalbak en zie een rood koord, zo een als alle congresgangers om hun nek hebben. Ik gluur naar de conciërge om te zien of hij niet kijkt, steek mijn hand weer in de afvalbak en vis er een congrespas uit. Vanaf de foto kijkt een adembenevend knap meisje me aan, met daaronder de tekst: VIOLET RUSSELL, WHITE GLOBE CONSULTING GROUP.

Ik begin een vrij aannemelijke theorie op te stellen. Ik zou Poirot kunnen zijn. Dit is de telefoon van Violet Russell en ze heeft hem weggegooid. Om... de een of andere reden.

Nou, dat is dan haar schuld. Niet de mijne.

Opeens zoemt de telefoon en ik schrik. Shit! Hij doet het. De ringtone begint keihard – het is ‘Single Ladies’ van Beyoncé. Ik druk hem snel weg, maar even later begint hij weer, luid en onmiskenbaar.

Zit er geen volumeknop op dat rotting? Een paar zakenvrouwen draaien zich om en gapen me aan, en ik ben zo confuus dat ik het gesprek aanneem in plaats van het weg te drukken. De zakenvrouwen kijken nog steeds, dus breng ik de telefoon naar mijn oor en draai me om.

‘Het door u gekozen nummer is niet bereikbaar,’ zeg ik zo robotachtig als ik kan. ‘Spreek een bericht in na de piep.’ Zo raak ik hem wel kwijt.

‘Waar zit jij, verdomme?’ zegt een gladde, bekakte mannenstem en ik schrik zo dat ik bijna een kwaakgeluid maak. Het werkt! Hij denkt dat ik een machine ben! ‘Ik heb Scottie net gesproken. Een van zijn connecties denkt dat hij het wel kan doen. Het is een soort laparoscopie. Hij is goed. Het laat geen sporen na.’

Ik durf niet te ademen. Of aan mijn neus te krabben, hoewel die opeens ongelooflijk jeukt.

‘Oké,’ vervolgt de man. ‘Dus wat je verder ook doet, pas op.’

Hij verbreekt de verbinding en ik kijk verbijsterd naar de te-

lefoon. Ik had niet gedacht dat iemand echt iets zou inspreken.

Nu voel ik me een beetje schuldig. Dit is een echte voicemail en Violet heeft hem gemist. Ik bedoel, het is niet mijn schuld dat ze haar telefoon heeft weggegooid, maar toch... Ik diep een pen uit mijn tas op en het enige waarop ik kan schrijven, een oud programmaboekje.⁷ Ik noteer: *Scottie heeft een connectie, laparoscopie, geen spoor, pas op.*

God mag weten waar dat allemaal over gaat. Liposuctie, mischien? Maar goed, het doet er niet toe. Waar het om gaat, is dat ik het aan die Violet door kan geven, als ik haar ooit te zien krijg.

Ik haast me voordat de telefoon weer kan rinkelen naar de balie van de conciërge, die op wonderbaarlijke wijze vrij is van mensen.

'Hallo,' zeg ik ademloos. 'Daar ben ik weer. Is mijn ring al gevonden?'

'Mag ik u verzekeren, mevrouw,' zegt hij met een ijzige glimlach, 'dat we het u hadden laten weten als we de ring hadden gevonden? We hebben uw telefoonnummer...'

'Nee, dat hebben jullie niet!' onderbreek ik hem bijna triomfantelijk. 'Dat is het hem nou juist! Het nummer dat ik u heb gegeven is nu, eh... opgeheven. Buiten gebruik. Definitief.' Het laatste wat ik wil, is dat hij hoody belt en over een ring met smaragd van onschatbare waarde begint. 'Bel dat nummer niet, alstublieft. Kunt u hierheen bellen?' Ik schrijf zorgvuldig het nummer over dat achter op de telefoon van White Globe Consulting staat. 'Trouwens, voor de zekerheid... Mag ik het proberen?' Ik pak de vaste telefoon van het hotel en toets het gedrukte nummer in. Even later schettert Beyoncé uit de mobiel. Oké. Ik kan me eindelijk een beetje ontspannen. Ik heb een nummer.

'Verder nog iets, mevrouw?'

De conciërge begint zo te zien de pest in te krijgen en de rij achter me groeit, dus bedank ik hem nog eens en loop vol adrenaline naar de dichtstbijzijnde bank. Ik heb een telefoon en ik heb een plan.

7. Van *The Lion King*. Natasha had vrijkaartjes. Ik dacht dat het een slappe kindermusical zou zijn, maar het was waanzinnig.

Het kost me maar vijf minuten om mijn nieuwe mobiele nummer op twintig velletjes hotelpostpapier te noteren, met 'POPPY WYATT – RING MET SMARAGD, BEL A.U.B!!!!' in dikke letters erboven. Tot mijn ergernis zitten de deuren naar de balzaal nu op slot (al weet ik zeker dat ik de schoonmaaksters binnen hoor), zodat ik gedwongen ben door de hotelgangen te dolen, de theesalon, de damestoiletten en zelfs het wellnesscentrum, en mijn nummer, voorzien van uitleg, aan iedere hotelmedewerker te geven die ik tegenkom.

Ik bel de politie en dicteer mijn nieuwe nummer. Ik sms Ruby (ik ken haar mobiele nummer uit mijn hoofd):

Hoi! Telefoon gestolen. Dit is mijn nieuwe mobiele nummer.

Wil jij het aan iedereen doorgeven? Ring al gevonden???

Dan plof ik uitgeput op de bank. Het voelt alsof ik de hele dag al in dit rothotel zit. Ik zou Magnus ook moeten bellen om hem dit nummer te geven, maar ik kan het nog niet aan. Ik heb het dwaze idee dat hij aan mijn stem kan horen dat mijn ring weg is. Zodra ik 'hoi' zeg, weet hij dat mijn vinger bloot is.

Kom alsjeblijft terug, ring. Alsjeblijft, alsjeblijft, kom terug...

Ik leun achterover, doe mijn ogen dicht en probeer langs telepathische weg een bericht te verzenden. Als Beyoncé weer begint, schrik ik ervan. Misschien is dit het! Mijn ring! Iemand heeft hem gevonden! Ik kijk niet eens naar het scherm voordat ik opneem en opgewonden 'hallo?' zeg.

'Violet?' zegt een mannenstem in mijn oor. Het is niet die vent die al eerder heeft gebeld; deze heeft een diepere stem. Hij klinkt chagrijnig, voor zover je dat aan drie lettergrepen kunt horen.⁸ Hij ademt ook vrij zwaar, wat betekent dat hij óf een viezerik is, óf aan het sporten. 'Ben je in de lobby? Is de Japanse delegatie er nog?'

Ik kijk in een reflex om me heen. Er staat een stel Japanners bij de deuren.

8. Volgens mij wel.